

Creșterea spirituală (3)

Creștinul matur

Cuprins

Introducere

Patru puncte, pentru a crește spiritual

De la ABC la XYZ

Introducere

Mergem în acest al doilea articol despre creșterea spirituală la cele mai clare două locuri din Scriptură care vorbesc despre maturitatea spirituală, și anume Efeseni 4,11-16 și Evrei 5,12-14. Primul text spune că Hristos a dat daruri Adunării Sale, »pentru desăvârșirea sfinților ...; până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, aruncați și duși înapoi și încolo de orice vânt de învățătură, ... ci ... să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos. Din El, tot trupul, ... își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste.« Aflăm aici despre un număr mare de lucruri deosebit de importante cu privire la creșterea spirituală.

Patru puncte, pentru a crește spiritual

1. În primul rând învățăm, că Hristos a pus la dispoziție anumite mijloace, ca să dea naștere la creșterea noastră spirituală. Acestea sunt apostolii, prorocii, evangheliștii, păstorii și învățătorii, care au fost dați ca să „desăvârșească” pe sfinți, aceasta înseamnă să-i facă să crească (aici nu stă cuvântul *teleios*, ci un alt cuvânt, pe care îl vom discuta mai târziu).
2. În al doilea rând învățăm aici care este semnul specific „copiilor” sau al „copiilor mici”: ei nu au încă capacitatea de discernământ. Exact cum copiii mici fac literalmente uneori, ca „piticii” spiritual merg ușor cu „oameni străini”. Ei aleargă nestingheriți după cele mai stranii învățături false. De aceea ei trebuie educați, ca să poată deosebi adevărul de minciună.
3. În al treilea rând învățăm aici că creșterea spirituală nu este o chestiune pur individuală, ci ea conține și un aspect comun: noi trebuie să creștem împreună spre Capul trupului, spre Hristos, care dă naștere la creștere, nu numai a fiecărui credincios în parte, ci și a trupului ca întreg.
4. În al patrulea rând învățăm aici – și aceasta este cel mai important – în ce direcție trebuie noi să creștem: Hristos este marele țel final. Aceasta este formulat aici foarte detaliat: »la statura de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos«. În unele camere de copii este o „riglă de măsură” prinsă de perete, cu care copiii se pot măsura să vadă cum progresează creșterea lor. Tot așa și apostolul Pavel arată aici o „riglă”, un „Etalon”, ca „să ne măsurăm” cu El creșterea noastră spirituală. Aceasta este „măsura” deplină, la care noi trebuie să ajungem prin creștere: »măsura staturii plinătății lui Hristos«. „Omul matur”, despre care este vorba aici, este într-adevăr „matur”, dacă el a ajuns la această măsură. Cum este vorba aici

„literalmente” de creștere, se arată din cuvintele „creșterea deplină”. În alte locuri din Scriptură se folosește cuvântul grecesc corespunzător care arată lungimea vieții cuiva, sau lungimea trupului cuiva (Luca 19,3).

Cât de importantă este această măsură! Aici se confirmă clar ce am văzut într-un alt articol în legătură cu alegerea. Dumnezeu ne-a hotărât să ne asemănăm cu Fiul Său. Și acum găsim, ca să zicem așa, că noi suntem maturi abia atunci când ne asemănăm cu Hristos! Noi trebuie »să creștem până la Cel care este Capul, Hristos« (versetul 15). Fiecare mădular al trupului lui Hristos trebuie să arate tot mai mult trăsăturile de caracter al Capului acestui trup. Pentru aceasta noi nu suntem scutiți de responsabilitate. Este trupul care »își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste« - însă trupul face aceasta »din El« (versetul 16)! Noi trebuie să luăm asupra noastră responsabilitatea de a crește; dar El este Acela care ne dăruiește pentru aceasta puterea Sa și călăuzirea Sa. El dă darurile, care slujesc spre creșterea noastră (versetul 11 și următoarele), El este izvorul, din care are loc creșterea, și El este și țelul final, spre care se îndreaptă creșterea noastră. De la început și până la sfârșit totul se învâрте în jurul Lui; și creșterea noastră este terminată, atunci când El este realmente totul pentru noi și totul în noi. Acesta este omul nou, spunem noi: Hristos totul și în toți (Coloseni 3,11).

De la ABC la XYZ

Probabil ultimul text, în care găsim noțiunea „matur”, pare să ne îndepărteze de Hristos; cel puțin Numele Lui nu este numit în el. Dar vom vedea imediat, că și aici este vorba de El. Găsim textul în Evrei 5,12-14: »Căci deși de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși nevoie de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Căci oricine are parte numai de lapte, este neobișnuit cu cuvântul despre dreptate, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru aceia ale căror simțuri s-au deprins, prin exercițiu, să deosebească binele și răul.«

Tocmai mai înainte scriitorul epistolei către Evrei a vorbit despre Fiul lui Dumnezeu, și despre drumul greu, pe care El a trebuit să meargă, ca să ajungă la confirmarea funcției Sale de Mare Preot. Direct înaintea textului nostru Hristos este descris ca »numit de Dumnezeu Mare Preot „după rânduiala lui Melhisedec.”« (versetul 10). După aceea textul continuă: »În privința aceasta avem multe de zis și lucruri grele de lămurit, fiindcă v-ați făcut greoi la auzit« (versetul 11). Tema referitoare la Hristos ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec este „grea”, nu pentru că ea este așa de complicată, ci pentru că pentru aceasta trebuie să se aibă gândirea spirituală corespunzătoare! Dacă inima nu este caldă pentru Domnul Isus, atunci creștinul se plânge repede, că „totul este așa de greu” – dar, spune scriitorul, aceasta este grea »fiindcă v-ați făcut greoi la auzit«.

El are de spus lucruri mari despre Hristos ca adevăratul Melhisedec. Aceasta urmează mai târziu în Evrei 7,1-3, cu fraza concluzionară: »Vedeți bine cât de mare a fost el« (versetul 4). Creștinii maturizați spiritual au o inimă, care este așa de plină de El, că la o descriere așa de minunată, de fapt o descriere a lui Hristos Însuși, de la sine vibrezi împreună. Dar deoarece evreii nu erau maturizați spiritual urmează o intercalare lungă de la Evrei 5,11 și până la sfârșitul capitolului 6. Acolo auzim, din ce cauză evreii nu erau încă maturi pentru această învățătură. Ei erau întorși la Dumnezeu de mult timp, așa că ei înșiși ar fi trebuit să fie învățători ai acestor

adevăruri. Dar nu, ei au rămas prunci. Aici nu este vorba de o curată cunoaștere intelectuală a adevărului, ci de o cunoaștere foarte practică. Aceasta este o cunoaștere care permite credinciosului »să deosebească binele și răul« (Evrei 5,14). Adevărata cunoaștere despre Hristos este cunoaștere „matură”, care permite credinciosului să meargă pe drumul ascultării, drumul care este spre onoarea lui Dumnezeu și a lui Hristos.

Care era problema evreilor? Ei aveau o mulțime de probleme, dar problema, care stă aici pe prim plan, este, că ei s-au oprit »la cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu« (Evrei 5,12). La aceasta revine scriitorul mai târziu: »De aceea, să lăsăm cuvintele începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele ce aparțin oamenilor maturi, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre spălări, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică« (Evrei 6,1.2). Cu toate că împrejurările lor de viață sunt cu totul altele decât la acești evrei, și astăzi sunt încă mulți creștini care niciodată nu ajung mai departe de ABC-ul credinței creștine. În unele cercuri se vorbește aproape neîntrerupt exclusiv despre lucrurile elementare. Dau câteva exemple, cu toate că aceasta este totdeauna riscant; de aceea le amintesc cu adăugarea categorică „nu vreau să deranjez pe nimeni”. Oamenii se întorc la Dumnezeu, prin aceea că ascultă Evanghelia, dar după aceea rămân într-o biserică în care în fiecare duminică se vestește numai această Evanghelie păcătoșilor, așa că ei niciodată nu înaintează. Alții aud duminică după duminică despre necesitatea botezului cu Duhul Sfânt și prin aceasta primesc sentimentul că viața de creștin nu merge mai departe de vorbirea în limbi și de binecuvântarea-Toronto. Despre o altă creștere spirituală nu este vorba. Alții sunt confrunțați aproape în fiecare duminică cu Legea, „s-o împlinească ca semn de mulțumire”, și gândesc că viața de creștin constă în principal din acest „tu nu ai voie să ...”. Nu este de mirare, că ei nu cresc. Alții gândesc, că viața de creștin constă în principal din lucruri ca „nici un televizor, nici pantaloni pentru femei, nici lucru duminica” (ia seama la acest întreit „nici”). Nu este de mirare, că ei nu cresc. Alții vorbesc mereu despre „bucuria legământului”, dar pot povesti puțin despre relația lor personală cu Domnul Isus. Nu este de mirare, că ei nu cresc. Alții vorbesc permanent despre „punerea deoparte” și „curăție”, dar se arată puțină bucurie din relația trăită cu Domnul. Nu este de mirare că rămân prunci.

Te rog să observi: în sine însăși unele din aceste lucruri sunt foarte importante. Dar nu despre aceasta este vorba aici. Ce este enumerat în Evrei 6,1.2, sunt în sine însăși toate lucruri foarte importante. Este vorba de faptul că unii creștini niciodată nu merg mai departe. Ei se împotmolesc în acest ABC al credinței. Se vede aceasta și din faptul că ei supraveghează și apără aceste lucruri cu o gelozie și dor de luptă remarcabilă – însușiri pe care apostolul Pavel le numește în 1 Corinteni 3,1-3 ca semne caracteristice ale lipsei de maturitate. Cu cât credincioșii cunosc mai puțin bucuriile care au devenit partea celor maturi spiritual, cu atât se agață mai mult de acest ABC, care este așa de caracteristic pruncilor. Pentru aceasta ei merg prin foc și apă. Dar ei nu cresc. Dacă ar crește spiritual, cu siguranță vor considera în continuare acest ABC ca fiind important, dar în aspectul general al vieții creștine i-ar acorda un rol secundar. Pentru unii este aproape o fărâdelege să spui așa ceva, așa de important sunt proprii lor șiboleți. Dar când creștinii se maturizează, atunci încep să înțeleagă că nu există nimic în afară de »harul și cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei« (2 Petru 3,18). Despre „părinți”, aceștia sunt cei maturi spiritual, Ioan numește numai o caracteristică, și aceasta este, că ei Îl cunosc pe Cel ce este de la început (1 Ioan 2,13 și versetele următoare). Aceasta este totul!

Dar cu aceasta s-a spus totul. Aceia, pentru care Hristos este totul, nu disprețuiesc ABC-ul; dar ei îl privesc exact așa ce este: ca ABC și nu mai mult. În viața mea am primit multe scrisori de la creștini care îngrozitor își sparg capul din cauza unui lucru mărunț. Unii par să se preocupe toată viața lor cu problema, dacă Hristos a murit miercuri, joi sau vineri. Alții fac o temă de importanță vitală din faptul că pâinea la Masa Domnului trebuie neapărat să fie fără drojdie și „vinul” trebuie neapărat să fie nefermentat. Alții se necăjesc de caracterele „oculte”, de exemplu istoria-Narnia sau de homeopatie. Alții sunt în mod deosebit „împotriva” a ceva: împotriva bazinelor de înot mixte, împotriva sportului practicat duminica (sub orice formă ar fi el), împotriva vaccinului, împotriva dialogului bisericesc, împotriva lucrării cu tinerii, și așa mai departe. Însă eu mă tem că toate aceste eforturi sunt deseori numai un semn al sărăciei spirituale.